

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาที่มีความจำเป็นในการใช้ติดต่อสื่อสารของบุคคลในชีวิตประจำวัน ใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ถ่ายทอดวัฒนธรรม ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของคนไทยที่บ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรือง และเป็นที่ยกย่องมาช้านาน ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ที่พระราชทานในวันประชุมทางวิชาการชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2542 : 5) เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 ความตอนหนึ่งว่า “เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้...” ดังนั้นคนไทยทุกคนจึงควรจะอนุรักษ์ภาษาไทยไว้ให้เป็นมรดกของชาติต่อไป ดังความคิดเห็นของ ศรีจันทร์ วิชาติตรง (2542 : 1) กล่าวว่า “ชาติไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีค่าสูงสุดที่บรรพบุรุษไทยได้อนุรักษ์และสืบทอดมาจวบจนปัจจุบัน สมควรที่คนไทยจะภูมิใจและช่วยกันธำรงรักษาภาษาไทยไว้”

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมดังกล่าว ผู้ที่ใช้ภาษาไทยได้ก็จะต้องมีทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การเขียนเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งที่มีตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ และมีหลักฐานที่สามารถถ่ายทอดสืบเนื่องต่อกันมา การเขียนจะเป็นเครื่องช่วยให้คนในสังคมมีความเข้าใจที่ดีต่อกัน และถือเป็นทักษะที่จำเป็นมาก ภาษาไทยมีอักษรไทยที่เรียกกันว่า “ลายสือไทย” เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งมีใช้กันมานานกว่า 700 ปีมาแล้วเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545 ก: 3) กล่าวว่า “พ่อขุนรามคำแหงมหาราชทรงประดิษฐ์อักษรไทย (ลายสือไทย) ขึ้นเมื่อปี 1826 และอักษรไทยได้เปลี่ยนแปลงมาตามลำดับ ตกทอดมาเป็นอักษรไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ทำให้คนไทยมีอักษรของชาติไทยใช้ในการติดต่อสื่อสาร การบันทึกเรื่องราว การเรียนรู้ การดำเนินชีวิตในสังคม...” การดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันจำเป็นต้องใช้ทักษะการเขียนอย่างยิ่งซึ่งสอดคล้องกับ รุະปะນີຍ์ นาคทรพรพ (2545 : 54) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาฝึกนานกว่าทักษะอื่น ๆ เริ่มตั้งแต่การคัดลายมือ

การเขียนตัวหนังสือให้ถูกแบบ การสะกดตัวให้ถูกต้อง การถ่ายทอดความคิดออกมาเป็น
 ตัวหนังสือให้ผู้อื่นเข้าใจตลอดจนการเขียนถ้อยคำ สำนวนให้สละสลวยได้ประโยชน์
 ตามจุดประสงค์ซึ่งสอดคล้องกับ ถวัลย์ มาศจรัส (2545 : 1) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือ
 สำคัญในการสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนต้องถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น
 ทรศนะ อารมณ์ จินตนาการ และสิ่งที่ต้องการสื่อสารของตนเองผ่านงานเขียน โดยใช้
 สัญลักษณ์ที่กำหนดรู้ร่วมกันเป็นสื่อกลางในการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง ดังที่ ญัฐกานต์
 ชาติเพชร (2549 : 2) กล่าวว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความจำเป็น
 ที่ใช้ในการรับสารและส่งสาร เพราะโลกในยุคปัจจุบันเป็นโลกแห่งข้อมูลข่าวสารที่ขยอโลก
 ให้เล็กกลง โลกของการศึกษาจึงมิได้จำกัดอยู่ภายในห้องเรียนเท่านั้นการเขียนเป็นกระบวนการ
 การสำคัญยิ่งใหญในการพัฒนาคนในยุคโลกไร้พรมแดน การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ตึก
 นึกคิด และความเข้าใจออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจและเป็นเครื่องมือ
 ในการพัฒนาสติปัญญาของบุคคล โดยถือว่าเป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญา พัฒนาความคิด
 สร้างสรรค์ของผู้เขียน และถือว่าเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมได้อีก
 วิธีหนึ่ง นอกจากนี้การเขียนยังเป็นทักษะพื้นฐานในการแสดงออกที่สำคัญในการเรียน
 การสอนเกือบทุกวิชาเพราะต้องอาศัยการจดบันทึกเพื่อรวบรวม สรุปเรื่องราวที่ได้ยิน ได้ฟัง
 เพื่อเขียน หรือตอบปัญหาต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้การเขียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องปลูกฝังให้กับ
 นักเรียน

การเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาด้านการเขียน เท่าที่เป็นอยู่ปัจจุบัน
 มุ่งเน้นเพียงเพื่อให้นักเรียนเขียนได้ เน้นการจำมากกว่าเน้นความคิดสร้างสรรค์ ขาดการกระตุ้น
 พัฒนาส่งเสริมการเขียน และยังประสบปัญหาความสามารถทางการเขียนต่ำ ครูยังไม่เน้น
 ผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยครูยังยึดแบบเรียนเป็นหลัก จัดการเรียนรู้เพื่อให้จบในบทเรียน
 และเนื่องจากครูมีงานพิเศษ และภาระงานมากทำให้ไม่ได้นำเทคนิคการจัดการเรียนรู้มาจัด
 กิจกรรมอย่างหลากหลาย คงมีเพียงแบบเรียนเท่านั้นที่เน้นการสอนทางเนื้อหามากกว่า
 กระบวนการเรียนรู้ เนื่องจากต้องเร่งสอนให้ทันเวลา ครบทุกเนื้อหาตามที่กำหนดในเนื้อหา
 บทเรียน ครูไม่มีเวลาพัฒนาความคิดที่หลากหลายของนักเรียนและทำให้นักเรียนมีส่วนร่วม
 ในกิจกรรมการเรียนการสอนน้อยลง ส่งผลให้นักเรียนไม่กล้าแสดงออกเกิดความเมือหน่าย
 ไม่สนใจเรียน

จากประสบการณ์ด้านการสอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตั้งแต่ปี พ.ศ.
 2539 จนถึงปัจจุบันของผู้วิจัย พบว่า การเขียนยังมีปัญหา นักเรียนส่วนใหญ่เขียนได้น้อย

เขียนสั้น ๆ หัวน ๆ ขาดการลำดับความคิดในการเขียน ขาดความคิดประกอบการเขียน นักเรียนเขียนโดยใช้ประโยคเต็ม ๆ เปลี่ยนเพียงเฉพาะนามหรือสรรพนามข้างหน้าเท่านั้น เช่น การเขียนบรรยายภาพเกี่ยวกับโรงเรียน นักเรียนส่วนมากจะเขียนสั้นอยู่โรงเรียนบ้านเม็กคำ นื่องอยู่โรงเรียนบ้านเม็กคำ ที่อยู่โรงเรียนบ้านเม็กคำ ซึ่งขาดการขยายความให้สละสลวยได้ สาเหตุที่นักเรียนเขียนบรรยายไม่ได้ เพราะขาดการลำดับความคิด ไม่รู้จะเขียนอะไรก่อนหลัง ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2548 : 4) ได้กล่าวถึง ปัญหาการเขียนเรียงความของ นักเรียนไว้ว่ามีลักษณะเป็น ไทโรเลข คือขาดการลำดับความคิดที่ดีใช้ภาษาหัวน ๆ ขาดความมี สุนทรียภาพทางภาษา ใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล ตลอดจนถึงการแสดง พฤติกรรมที่เบื้อหน้าในการเขียน ส่วนผลการประเมินคุณภาพระดับชาติกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 46.67 (รายงานผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551) ยังไม่เป็นผลที่น่าพอใจนับว่าเป็นปัญหา สำคัญที่ครูภาษาไทยจำเป็นต้องแก้ไข

การฝึกเขียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูควรปลูกฝัง และพัฒนาให้กับนักเรียน ซึ่งกรมวิชาการ (2546 : 223) ได้กล่าวว่า ครูผู้สอนจำเป็นต้องใช้กลวิธีที่น่าสนใจ โน้มนำให้นักเรียนหันมาสนใจกับการเขียน และฝึกปฏิบัติการเขียนด้วยความพึงพอใจ เต็มใจ ผลงานจึงจะสร้างความประทับใจและเกิดผลการเรียนที่สูงขึ้น โรงเรียนบ้านเม็กคำเป็นโรงเรียน หนึ่งที่จัดการเรียนการสอน โดยมีครูภูมิปัญญาท้องถิ่น มาทำการสอนทุกวันศุกร์เป็นเวลา 3 ชั่วโมงจากเวลา 13.00น – 15.00 น ทุกสัปดาห์ ผู้วิจัยคิดว่าการนำเทคนิคกลวิธีการสอน จากภูมิปัญญามาประยุกต์ใช้ในการสอนเขียนได้ จากบริบทโรงเรียน โดยผู้บริหารโรงเรียนคือ นายศักดิ์พงศ์ หอมหวล (<http://gotoknow.org/blog/payak1/70860>) ได้กล่าวถึง เวทีเสวนา ทางวิชาการ เรื่องการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น : ฐานคิด ทิศทางสู่การปรับกระบวนการบริหาร และการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ณ โรงเรียนบ้าน เม็กคำ ซึ่งเป็นเวทีใหญ่ที่มีผู้ทรงคุณวุฒิ นักบริหารการศึกษานักพัฒนา นักเรียน นักศึกษา ผู้นำชุมชน ประชาชนได้เข้าร่วมเสวนา เริ่มเปิดประเด็นที่หลายคนเห็นว่าการศึกษาไทย ตายแล้ว ผู้ทรงคุณวุฒิในเวทีนี้ ได้แก่ ศ.ดร.ปิยวัฒน์ บุญหลง รศ.ดร.เป็รื่อง กิจรัตน์ภรณ์ รศ.ดร.สมเจตน์ ภูศรี ท่านทองใบ ทองเปาว์ ครูบาสุทธินันท์ ปรัชญพฤทธิ คร.สุรัตน์ ดวงชาตม ท่านไตรภพ ผลคำ ท่านบัวเดือน วาปีสา และท่านประพจน์ ภูทองคำ เป็นผู้ ดำเนินรายการ ซึ่งสาระสำคัญสรุปได้ว่า “ถ้าหากการศึกษาจะเป็นไปเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น อย่างแท้จริง ฐานคิดสำคัญน่าจะอยู่ที่การจัดการศึกษาที่ให้ชุมชนได้มีส่วนร่วม และการจัด

การศึกษาจะต้องเหมาะสมกับความเป็นท้องถิ่นประกอบกับสิ่งสำคัญที่จะนำไปสู่จุดหมายนั้นได้คือการเรียนรู้ร่วมกันของคนทุกคน”

การก้าวใหม่ในมิติที่ผสมผสานระหว่างการทำงานในห้วงระยะเวลาที่ผ่านมากับก้าวที่จะเป็นไปในอนาคต กำหนดการให้มีเวทีสนทนาเล็ก ๆ ที่เมื่อกำลังเกิดขึ้น เกิดขึ้นด้วยพลังที่พวกเราได้รับจากครุดี ๆ การพูดคุยแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ก่อให้เกิดการรวมตัวของกลุ่มผู้รู้ในท้องถิ่นที่วันนี้พวกเราได้ตั้งชื่อว่า “กลุ่มช่างน้ำว” ได้ตกลงใจที่จะเป็นช่างผู้โน้มน้าวให้คน ทุกคนจะได้เห็นว่า การจัดการศึกษากับการพัฒนาท้องถิ่นคือสิ่งที่จะต้องทำควบคู่กัน ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เล็งเห็นความสำคัญของกลุ่มช่างน้ำว ซึ่งมากด้วยภูมิปัญญาในหลาย ๆ ด้าน จึงได้นำภูมิปัญญาของกลุ่มช่างน้ำว มาพัฒนาการเรียนรู้ โดยการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งฝึกการถ่ายทอดความคิดและจินตนาการอย่างอิสระ ฝึกทักษะการคิดให้นักเรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก และกล้าเขียน การฝึกการเขียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ครูควรปลูกฝังและพัฒนาให้กับนักเรียน ซึ่งกรมวิชาการ (2546 : 223) ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

นิทานเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ครุภูมิปัญญากลุ่มช่างน้ำว นำมาสอนนักเรียนทุกวันศุกร์ โดยใช้ภาษาถิ่นประจำชุมชนของเม็กคำ ซึ่งนักเรียนโรงเรียนบ้านเม็กคำใช้เป็นภาษาพูดประจำและแต่ละระดับประถมศึกษาให้ความสนใจมากเป็นสิ่งที่เด็กชอบทำให้ได้ผ่อนคลายความเครียด ได้รับทั้งความรู้ ความบันเทิง และพัฒนาทางด้านภาษาไทยได้อย่างดีดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543 : 54) กล่าวว่า นิทานมีความสำคัญต่อเด็กโดยเฉพาะเด็กประถมศึกษาตอนต้น เด็กชอบและสนใจนิทานมากที่สุด และยังตอบสนองพัฒนาการเด็กด้วยนี้ด้วย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาตินี้ ผ่านการเล่านิทานของครุภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยการแทรกคำบัญชีพื้นฐานของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 จำนวน 30 คำลงในนิทานเรื่องปลาบู่ทองที่นักเรียนเลือกให้ครุภูมิปัญญาเล่า แล้วครูและครุภูมิปัญญานำคำเหล่านี้มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนอีกจำนวน 12 กิจกรรมซึ่งเรียงกิจกรรมจากง่ายไปหายาก คือการใช้คำ การสร้างประโยค การเรียงคำให้เป็นประโยค การฝึกคิดที่หลากหลาย การฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ การเขียนประโยคจากภาพ การเขียนเรื่องจากภาพ ต่อเนื่องการเขียนเรื่องจากภาพเดี่ยว การเขียนความเรียงจากคำ การเขียนแสดงความรู้สึกจากภาพการเขียนต่อเรื่องให้จบและการเขียนอย่างเสรี

คำถามการวิจัย

การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทาน
ครุภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นอย่างไร และส่งผลต่อการเขียนภาษาไทยอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
ผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนว
การสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น
3. เพื่อวัดความพึงพอใจของนักเรียน ครู ครุภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่มีต่อการจัด
การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย
กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
บ้านเม็กคำ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552
จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน 21 คน ซึ่งผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น
2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา
ตัวแปรต้น (Treatment) การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
ผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น
ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ทักษะการเขียนภาษาไทย
3. ขอบเขตด้านเนื้อหา
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน
มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ
และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษา
ค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ
ตัวชี้วัดที่ 3/5 การเขียนเรื่องตามจินตนาการทำให้เกิดทักษะการเขียน
ตัวชี้วัดที่ 3/6 มีมารยาทในการเขียน

นิทานเรื่อง ปลาบู่ทอง ซึ่งได้จากการสำรวจความต้องการของนักเรียนทั้ง 21 คน
เลือกนิทานเรื่อง ปลาบู่ทองในการสอนทักษะการเขียนภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 80.90
จากนิทานทั้งหมด 10 เรื่อง คำศัพท์ 30 คำ ซึ่งเป็นคำในบัญชีพื้นฐานของนักเรียนระดับ
ช่วงชั้นที่ 1 มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับครูภูมิปัญญา มีคำว่า เศรษฐี จิตใจ ทำน้ำ
เต้าใจ ต้นมะเขือ น้ำพริก ประกาศ อาชีพ พลบคำ ภรรยา สงสาร กลั่นแกล้ง ปรับทุกข์
อาหาร ความสุข เมล็ด แม่ครัว เก็ดปลา อุบัติเหตุ บุตรชาย อธิษฐาน นางขนิษฐี ประพาส
พระเจ้าพรหมทัต นางเอื้อย ประพาส อดทน รางวัล สำเร็จ พระมเหสี กระทะ เป็นต้น

4. ระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยกำหนด
ระยะเวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง ทำการทดลองทุกวันศุกร์ที่มี
การจัดการเรียนการสอนร่วมกับครูภูมิปัญญา เริ่มวันศุกร์ที่ 17 กรกฎาคม 2552 ถึง วันศุกร์
ที่ 14 สิงหาคม 2552 โดยไม่รวมกับการจัดสนทนากลุ่มหลังการจัดการเรียนรู้

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยได้ใช้ศัพท์บางคำมีความหมายและขอบเขตต่อไปนี้

การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อสอนทักษะการเขียน
ภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ผ่านการเล่านิทานของครูภูมิปัญญาท้องถิ่น
จำนวน 12 กิจกรรม

ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการนำคำศัพท์จากนิทานเรื่อง
ปลาบู่ทอง มาฝึกเขียนคำ เขียนประโยค การเขียนเรื่องและอื่น ๆ ตามกิจกรรมที่กำหนด
กิจกรรมละ 5 ขั้นตอน คือ 1) อธิบาย 2) ทำให้กระจ่าง 3) ขยายความ 4) คิดลำดับ
5) ประยุกต์ใช้

การสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง การสอนที่มุ่งเน้นการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม
ตามกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา
ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง

นิทาน หมายถึง เรื่องเล่าที่เล่าสืบต่อกันมาที่นักเรียน เลือกรับจากการเล่าของครู
ภูมิปัญญาท้องถิ่นในที่นี้คือนิทานเรื่องปลาบู่ทอง

ครูภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง บุคคลกลุ่มช่างน้ำว ซึ่งอยู่ในเขตบริการของ
โรงเรียนบ้านเม็กดำที่มีประสบการณ์ ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับภาษาด้านการเล่านิทานที่มาทำ
การสอนที่โรงเรียนบ้านเม็กดำ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูได้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทาน
ครูภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งสามารถนำไปใช้สอนเพื่อพัฒนาทักษะการสอนเขียนได้
2. ครูและผู้สนใจได้แนวทางการพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
3. นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมกับการเล่านิทาน ด้วยความสนุกสนาน ได้ทั้งความรู้และ
ความบันเทิงเรียนรู้อย่างมีความสุข
4. นักเรียน ครู ครูภูมิปัญญา และชุมชนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการติดต่อ
สื่อสาร ร่วมกิจกรรมกันอย่างต่อเนื่อง ไม่มีข้อจำกัดในด้านที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับ
คนในชุมชนทุกระดับ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการเขียนภาษาไทย ตามแนวภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเม็กดำ

จากแนวคิดและทฤษฎีในการศึกษา สามารถทำเป็นกรอบการวิจัยในการศึกษาได้ ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย